

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłai,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłai
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh 6l khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

W Budyschinje, 27. julija 1924.

Čištjeć a nakład Smolerjez knihicziščezernje a kniharnje sap. družšt. s wobm. ruč. w Budyschinje.
Wutħadźa łóžbu ħobotu a plačzi na měřaz 15 stotħy pjenjeřłow.

Na 6. njedz. po swj. Trojizy.

Matth. 22, 1—14 porno Lut. 14, 16—24.

Jako pschinjekeř Božeho kralestwa je Jěsuk mnohe pschirunanja wo Božim abo njebjeskim kralestwje činił. W tutych wošebje pokazuje, so je w njebjeskim kralestwje wjele hinał hač w kraju serbskeho knjezerja. Bože kralestwo hinał roscze a ma himajšće šakonje hač šwětnje.

To wošebje na pschirunanje wo wulkej wjeczeri a na tym wo kwařu kraloweho ħyma widžimy. Někotři wuczeni ħu chzpli tutej jara na ħo podomnej pschirunani ja jene a to ħame wudacž, kotrež je Lušaf jeno žyle hinał napřat hač Matthěj. Ale czechobla Jěsuk, kiž je Bože wotkasanje postajit a na horje tykazam šhlěb dat, njeje móht wjazn křócz tajše wjme a wažne pschirunanja wo tym rěczecž, kaš Bóh ħwój dom s hoščezemi pjełni?

Wobhladajmny ħebi tutej pschirunani! Stej trjše wšchela-korej, so ħo nam dyrbitej jako dvě šdacž!

Polu Lušafcha cž Lowjeł, prosty muž, wulku wjeczeř čžini. Njeje to hižo jara wulki rosdžěl? A tón ħo psches kóžde pschirunanje cžehnje. Tamny cžłowjeł je ħwojeho runjecža pscheprošł, to běchu bohacži? Čži njepšchindžechu. Tamny kral je najlěpschich, najwobobnišchich do ħwojeho hrodu na kwař prošł. Čži tež njepšchindu. Tak Jěsuk we woběmaj pschirunanjomaj něšto, šchtož je w Božim kralestwje štajne nashonjenje, wopřizuje mjenujz, so cži, kotrychž by kóždy ja Božich lubuščłow měl, to wšchaf njěřbu. Runje to je Jěsukej jara naležana wažna wucžba, kotruž wón we wjazn pschirunanjach pschinjeke. To dyrbi we woběmaj pschirunanjomaj jenajše bjež.

Šładajmny dale! Polu Lušafcha hořpodař we ħwojim ħněwje

wobohich, ħrudnych, ħromnych, ħubjentych a šlepných nutšwoječž da, potajim w lubošcži wubraných ludži! Na to ħašle, dofelž je ħiščcže ruma wysche, tež druhich!

Žyle hinał je pola Mattheja, ħdžež čžitamny, so wotrocžny hoščzi na kwař wolachu a jo tučži „njechachu“. Dale tu ničžo njeshonimy. Na to pola Mattheja druge wošebje na wulke kralowške pschihoty pokasowaze wabjenje krala psches druhich wotrocžłow pschindže. Wobobni wšcho šazpřiwachu a do ħwojeho džěła džěchu. Wo samostwojenju ničžo njěřłychimny (kaž pola Lušafcha tak wobšchěrnje!). Ča to paš někotři wobobni kralowých póřłow ħanja, ħaj jich škónzuja, a kral w ħwojim ħněwje ħwoje wójšło šcžele, so bychu ħo morjerjo šabili a jich měšto ħo šapališo. To ħo měri na Jerusaleme, kaž kóždy čžitar biblije ħebi ħnydom myřli. Na to ħo njepšcheproscha ħori a ħubjeni, ale bjes wobhladanja wšchitzy, kotrychž wotrocžny namačaju, šli a dobri, tak jo ħu ħnydom wšchě blida wobřadžene.

Nětko pschindže, tak ħo mi šda, najwažnišche! Kral dže nuts, jo by ħebi ħwojich hoščzi wobhladał. Wotrocžny njěřbu to ħměli. W šchitkič dže kral w ħwojim domje mēcz, dže ħam roščudžicž, šchto njeje hódny, a dže ħam pschilafacž, šchto ma ħo štačž.

Du njěřmēmny do mudrowanja šapadnyčž, so prajimny, so wotrocžkam njeje ničžo pschilafane byšo, so dyrbja na kwařnu drařtu hladačž. Tule potajnu pychu abo hódnoščž tež Boži wotrocž kaž Pawol abo Luther njewidži, nje mōže ju widžecž. Bóh hlada hač do wutroby. Bóh praji: „Pšchecželo, kaš ħy ty ħem nuts pschichol a nimasch žaneje kwařneje drařty?“

Tuž je rosdžěl mjes tutymaj pschirunanjomaj pschewšchu měru wulki, podomnoščž paš jeno šnadna. We wulkej wjeczeri jedna ħo wo bohacž, kiž na šwětnym wiřaja, a wo špytaných, kotrychž

dušča je moterjena sa Bože kralevstvo. Tež lubošč je k hudynt je tu živoje psched woczji stajena.

W pschirunanju w o k'wa šu kralowškeho šyna nam Jesušk šwoju zyrkej a Boži šud wopikuje, potajkim wjele wjazg hacž w tamnym pschirunanju, kotrež je jara jednore a tola tajke rjane a lubošne, taš so tež hnew njeje wopikany, ale jeno s krotka naspomajeny.

Zyrkej dyrbi pucz k Božemu tronej a šudnemu stolej byčž. Boži wotrocžy maja wučž a wabicž a šo dacž šabicž, dyrbja wščitkič prošecž a na wopobu njehladacž a šo nježiwacž, hdyž wnyžozg a wnyžobni wšcho zyrkwinške sazpitwaja, wšcho šudzenje paš maja Bohu pschewostajicž, kiž šamlutki wč, ščto je njebjeskeho šwašča hódny.

Ščto paš je tamna šwašna drašta, kotraž šo žada? Šsu to dobre pocžinki? Wšecže to šu. Ale ščtož by šwoje pocžinki sa došahaze mčš, by šo šle šjebal. Tuž je twarjenje na pocžinki štraščne. To wčemy wot Pawola a Luthera taš wšecže, šo na tu- ton pčšš šebi nješwčrimy šwaricž. Jeno pašuta rošlamaneje wu- troby, kotraž šebi jeno Boha žada w Šhryštuku a na šwčtne nje- myšli, móže wobštacž psched šwojaty, wččžny Bohom. Ščtož paš ma něšotre pocžinki — wščitko nima! —, to nječy sa nje šwojeho Boha šhwali! Bóh je jeno w štaršchškim domje a w ššchecžijanskej zyrkwi wozžik, šo je do kralowškeho hroda na šwaš pčchšchot a je wješeky w Šnješu. To je njebjeske wješele. Ščtož to ma, šebi jo wšacž njeda. Tuton dobry džel jemu wšaty nje- budže. To čže Jesušk, s tajkim waznym pschirunanjom k nam rčči.

L. w B.

Tón Šnješ je mój pašyr!

(Pšalm 23.)

Šlób: Nčšš šhwali o dušča šhwali Bože dobroty.

Nčšš pójmy bližej š Wótzowej wutrobje,
Pšched nim šu wščitke podarmo štarošče.
Bóh šwojim dawo šbóžne manna,
Š žyšby wjedže do Šanaanna. :.:

Na Božej luzg šo krašnje jeleni;
Nčšš šwojej ruzg štyšicže k modlitwje,
Majestošč Boža! Šš krotčž šwojata,
Lubošč ta wčžna š nam lubje šhwata. :.:

Šnješ nade wšččemi našč šwčrnj pašyr je!
Š njem' džimy wšččedni, pšchi nim je wješele!
Wón šbóžnoh' rčžini šhubjeneho,
Wumóž naš budže wot naščeho šleho. :.:

Na šwojim Šnješu, mčš šwoje wješele!
Wón tvoju čžežu a wščitke štarošče
Wot šdala widži, wščitko šnaje,
Šnadži we Božej ta dušča traje. :.:

Bóh moju dušču šdžerži a šastara,
Po prawym puczju wjedže a wščchewja.
Mje paže na šelenej wuzg,
Š wozži tej čžerštwej mje wjedže dužy. :.:

Šacž runje šhodžu w čžemnym doš tu,
Pšches šnadu Božu mam pomož njebjestu!
Tón wščehomóžny Šnješ je pšchi mni,
Wščat trošchtujetaj mje prut, šš Boži. :.:

Pšchede mnu šlido, bohate šhotujesč
Ty šwčrnj Božo mi pošne nalijesč
Pšchecžiwó nješchecželam šwčru
Š wolišom žalbuješč moju šhwu. :.:

Nčšš jo mnu póndže ta šmilnošč, dobrota
Wšča š Boha wučž; mój Šnješ mje lubo ma!
W domje teho Šnješa wččžnje
Wostacž my budžemy Šeho džecži! :.:

Po šwčrnym dželi dom pschidže žušobnik;
Je hiščeže drugi šabatny wotpocžink
Wostajeny Božemu ludej;
Š Božeje šnadu ja živy budu! :.:

Wodacže hrčchom nam šnada pschiježe!
W njeju šššow žanyč wjaz' njebudže; —
Bóh budže wutřecž š woczom šššy,
Šbóžni my budžemy š Šeho šnadu! :.:

Mje wobhoš Božo, ty šnaješč myšle wščč;
Ššy móje šbožo, mčš, radoičž wutrobny!
Nječy šo po Šwojich šššnjach šwucžu,
Pšchewozž mje šbóžnje po wččžnym puczju. :.:

D špokoj Ššu wutrobny žadanje,
Nam pošylú wčru, my š Šebje žiwjenje
Šej' dušče wččžne namašamy,
Š Bohom mčš, pošoj pšches Šebje mamy. :.:

Pšchidž ke mni Božo je šwojej pomožu,
Budž šbožo w žiwjenju, we wumřecžu,
Nječy Šwój ja štajnje šawoštanu,
Wobradž nam wšččednje wšču Šwoju šnadu. :.:

Pšches Ššom Šhryšta my mamy žiwjenje!
Nčšš dušča wyška — w šntjertnej hodžinje
Ššy našča pomož, wumóženje!
Budž džal a šhwalba, čžecž Bohu wččžnje! :.:

J. W.

Zyrkej a štat.

— Šakšš pryzg Šurij, šhwyšči naščednik na šakškim kralow- škim stole, šu 16. julija w Trėbnizach pšches šššopa dr. Šchrei- bera ša mčšniku wuzwječeny a džeržeshe po tym w hrodowškej škapalžy hroda Šybillenort šwoju primizu. Pšchitomni bčchu jenož pšchitwšni a najbližšči š kralowškeho dwora, došelž šapaka jenož maša. Pryzg Šurij je šo pšchezo pošakal jako tajki, kotryž ma šlubowke šacžucže ša nadawke a žiwjenje šakškeho luda. Wo tajkim jeno šmyšljenju šwčdčži tež tuta krotčel, kotryž je nčšš čžiniš, šo šu mčšnik.

— Nčššto ša jich wjele jara špodžiwneho štatwa šo w Šhü- ringškej. Šam šu šo šjednocžili šozialdemokratoja, škomunistojo a něšžy ludowzojo k nadbčhej pšchecžiwó zyrkwi. Šheologiška šakultety w Šenje dyrbi šo šhubicž; mčšo njeje dyrbi šo wutworicž nabožnowčdomnošny wotžel (religionswiššenschaftliche Abtei- lung) šilofoššške šakultety. Čžehodla to? Šo praži čži wjednik ludowzow, dr. Dinter: Šheologiške šakultety šu wčdomnošne wu- šhotowanja, kotrež čžeja šary šakon šodla noweho štajicž. — Šo- tajkim šu čži, kiž najdale na prawizy šteja, pšchecžiwó nabožinje,

pscheczjwo wěrje! Nicžo nowo to njeje, tola taš dorajnje so drje hiščeje njesjeti, kaž tu. To drje ja někotreho taš kusť poraženja, hdyž nětk samery a wotpohlady swojich politiskich a hewakich pscheczelow taš wotkryte widži.

— Zyrkej w krajišu Reuf staricheje strony je so, njech tež niz dospolnje, sjednocžika i ewangelskej zyrkwoju Bajersteje, taš so nětk wobaj, jena druhu podpjerajo, hromadže štkujetaj.

— W pruskim krajnym hejmje jwowa so tu khowilu hibanje, kotrež móže ja zyrkej niz jeno w Prussej ale tež hewak i wulkej škodu byč. Wuradźowachu tam wo sakonju, kotryž wudatwiti ja zyrkwine sarijadnistwo w Prussej rjaduje. Wyszchnosć bě naczist sakonjei sypodała a wubjerť so i nim saderasche; pschi tym wobšamfku, wuradźujo wo tym, sčtož nětk stat dale zyrkwiti płačic, so ma pomjenowanje wjednikow zyrkwinych wyschnosćow byč wotwizne wot jeneho „Blacet“ stata. T. r. jenož tón móže do wažnych zyrkwinych sastojuštwow pschińč, kotryž so statej a štwětej wyschnosći spodobu. Tole pscheměnjenje, kotrež je wubjerť na tutym ja zyrkej wažnym sakonju dołonjať, je troščku dźiwne a nastrojaze; je tež pscheczjwo šmykli wustawny wulkoštata. Zuta postaja, so ma zyrkej swojich sastojuštwow pomjenowac bjes toho, so by stat něšto do toho prajicž měť. Sdyž so tole w Prussej stata, je móžna, so so tež w Sakskej, hdžež nětkle stat a zyrkej mjes sobu jednatej, stanje. Potom bychmy tu w Sakskej i nowa wojowanje wo prawa zyrkwoje měli, a jednanja, kotrež nětkle, njech tež pomakto, postupuja, bychy so wo wjele počezite, haj šnadź njemóžne sczinile. W Prussej dyrbi to k rošbudženju wo tutym wulzy wažnym praschenju stata a zyrkwoje pschińč.

— W němiskim hejmje byda 217 saporštanžow ewangelskeho wěrnywšnacža; w šandžonym běchu to 185. Tuczi pschiškuscheja scžehowazym stronam: 93 němisko-narodneje, 41 němisko-ludoweje, 24 němisko-demokratiskej, 30 nazionalno-sozialistiskej, 14 sozialdemokratiskej, 4 hospodariskej, 3 němisko-hannoverskej, 3 němisko-sozialnej, 1 zentrumскеj, 1 bajerскеj ludoweje, 1 bajerскеj ratačiskej a 1 komunistiskej stronie. 105, w šandžonym tež 105, su romisko-katoliskeje wěrny; mjes nimi su wot zentrumiskeje strony 63 a sozialdemokratiskeje 3, wot komunistiskeje žadny; eži druhy rošdžela so na druge strony, t. n. psch. su 13 wot bajerскеje ludoweje. Nimo teho sarižachu so: 1 jako starokatolik, 3 jako židža, 5 jako swobodnonabožni (Freireligiös), 1 jako Atheista (bjes Boha), 1 jako swobodnosmyšleni (Freidenker). Wschitzy druhy — 139 — mjenuja so, — je-li so su do zyla něšto sarižali, „bjesnabožni“ (religionslos) abo dissidentojo; to su tajzy, kotřiž i zyrkwoje wustupichu.

Žně.

„Džefaty džěn lipa kčž,
žnježy, kožu klepajče!“

Taš žmy spěwali a žnježarjo su kožu klepali a bytu. Štwjelzo po štwjelzu pada, rjad po rjedže bywa pošpčženy, hromadka po hromadzy wotbčrana, žnop po žnopje šwjajama. „Bupy“ wchudžom na polach taš daloko kaž wóčžto widži! A žita rjane a čaž žnjam hojazy!

To so eži raduje wutroba, o eži spěwa rt, to so modli dušcha!

Abu praj, molimy so to? Je to hinať nětk, hinať lčžka, hdyž to džefacž lčť, so nam pschińdže hrošbna powjesč do žnjow: „Wójna! Wójna!“? Nam so ida, so dyrbjeli to i kóždym nowym rjadom šanobowacž nowy kčrlušč. Je to tola tež jubilejne lčto kčrluščow! — A na tym jednym rjedže by so dyrbjal špěwacž džafny kčrlušč, na tym druhim rjedže kčwalby kčrlušč, na tym třecim proštwu, na ščwórtym dobroprošchenje a taš to dale a dale a pschezo jažo i nowoh’.

Rjane to Bože dary! Do rowjenje, wulchowane, žchnowane! W počju a mčrje je ščžesč! Nimo wójna, kotraž bč wulka wójna, nimo! Ty tu by, hiščeje by, mjes tym, so i tych, kotřiž psched 10 lčtami hiščeje sobu žnježachu, taš někotry je dyrbjal škožicž kožu na pschezo, haj, so bu šam porubany i kožu drugeho ščžka, kotryž ma hrošbne mjeno: rčka šmjercž.

Haj, je žnjowym kčrluščom kčncži psches hona tež štruchke předomanje, a to hewak pschezo, lčžka niz mjenje, ně bóle. „Ty by to štwjelzo, Ty!“ taš to kčncži, taš to nadžjomnje kčncži kóždemu do wucha, do wutroby!

Nadžjomnje! To je tórna nadžija, ženje dopjelnjena nadžija! Dženšnišči džěn nima taš někotryž wli wjazy ani wucha ani wutroby! To špšmajesč tež i teho, so ani te šandžene džefacž lčť nježbu dospředomacž móhle, hacž runje běchu šame lute předomanje i hrimanjom a i blyškanjom, so ani wšcho to šrudne a wšchne a bolostne njeje pochucž móhle wutroby.

Žně! Wšch pak, hdy ty to na rjedže? Ras budžesč, budžesč žyle wšče, hdy, to njewjesč. Njewjesč ani lčto, ani mčžaz ani džěn. Protwku džela šebi šnježacž šam a pschińdže je šwojeje kožu, hdyž čže. Abu ně, — a Bohu budž džaf! — taš njeje! Šmjercž njedžela protwku! Boh šnješ šam pohladnje na čažnik žiwjena — a wono so stanje, so po tebi so štať. — Abu ně, — a Bohu budž džaf! — taš njeje! A to su nětk te druge, te wošebite žně: To žiwne w Tebi žiwne wostanje a wóčži so do raja žiwjenja: Tvoja njekšmertna dušcha!

Do raja wčžnowče so wóčži. Hacž tam pak bywa wulchowana do doma wóžneho, to je na tebi, hacž by wutriebal hnadny čaž žiwjenja k tomu, so by dospřawil k dobrenu šomu, kotrež je hódne, so bywa domoškowane — abo hacž bč to hinať, hacž by njewužitknje wužitwal hnadny čžž.

Čaž, hnadny čaž tu hiščeje mašch, dženska, tutón wšemif hiščeje. Hacž jutje, to njewšch. Tuž jón wutriebaj, dowutriebaj! Šladaj a šlyšch: žně su, štwjelza padaju! — Žně budža a štwjelza porubane budža — a niz mjes nimi Ty! — Šaš šluži ewangelska mlodžina wóžnemu krajei.

Rať šluži ewangelska mlodžina wóžnemu krajei.

Šjěd wjednikow ewangelskich sjednocženštwow mlodženzow a mlodnych mužowaw Němiskej je scžehowaze wobšamfnyť a wšprajit: „1. W nudy wóžneho kraja, šajkaž naš to wona nětkle tyšchi, pyta šchryštuškej poddata mlodžina wotwšnjeny šonz a wšhotowanje ja wojowanje w Božim šłowje, kotrež je so w 100-lčtnych šlawišnach našcheho džela, wošebje tež w roštržazych čžžach našcheho luda jako žórlo wěrnosčeje a šlyšnosčeje wopolasako.

2. Mčeje jenajši dónť tež i drugej mlodžinu, kotraž i došolo wofolo naš so tehorunja bčži, wššbčnjemy jako šwoje hešlo tole: Woprawdžity njepšcheczł našcheho luda njesteji pschedy wšchčm ani na lčwizy ani na prawizy, ani wončach ani nutšlach: tutón njepšcheczł šteji dešlach! To rčka: Woprawdžity njepšcheczł našcheho luda je jataniška móž hrčcha, kotraž so na tyščazore wšchelakore wšchnje štwjejejo žiwjenje luda šaw.

3. Rošbudna pomoz w našchj žadlawej nudy njepšchińdže nam ani wot prawizy ani wot lčwizy, ani wot nutšlach ani wot wončach. Zuta pomoz pschińdže nam wot horjelach. Wona je nam data w šchryštušku, Ššynu Božim, kotryž naš psches wšnrčče a štanjenje wumoh’ wot winty a mozy hrčcha.

4. Womhacž móžejai našchemu ludej jenož mužojo, kotřiž buchu psches šchryšta nowi čšlowjetojo, kotřiž šwjajani k šłowu šnješa, šastupja do boja ja čžesč Božu pscheczjwo wšchemu kaženju ludoweho žiwjenja psches hrčch (šanjechanje počžžiwosčeje a

čistišeže, alkoholismus, manumismus, vojovanie partajow a družie njepečiniki).

5. My tuž njesamóžemy hwojemu ludej žanje lepscšeje dobroty woposlać, hač teje, so, hwoerni hwojemu staremu heřtu, mlodženzow a mlodnych muži wodžimy k sbožni'ej.

6. Jako wuczomnizy Jesuša swolimy ponižnje do žudženja, i kotrymž Bóh našch lud žudži, a čezpimy pod tym, so ho jich wjele i luda njeda nakalacž k pokuceje. Sladajo na hnadu Božu hmy my čłowjehojo nadžije a wěmy, so Bóh ponižneho powyšchi we hwojim čažu. S tutym hwođenjem stejimy jako póbli hwojeho krala Šhrystuša hredža w ludu, hotowi k služanju, k luho'czi a ke kóždemu woporej, tež woprowacž hwoje žiwjenje. My mamy tuž ja nadawč ja našche towarštwu to, so we hwojich hwoštawach lubješ k ludu a ž domijnje ja'orjenjeja a hwoječa.

7. Pšchi tym njeowajemy njewobkedžbowane wosbitošče a nadawki družich ludow ja kraleštwu Bože; my čzijemy ho sjeđenčeni, pošluchajo mišion'kej pšchikajni hwojeho krala, i mlodžimy, kotraž po wšchěch krajach wěri do Jesuša Šhrystuša. My nastupimy i tutym, kelfož to na naš, pucž, po kotrymž duzy to ludy semje dyrbja dóncž k tomu, so hebi mjes hobot dorosumja."

Njeje čzi to tač, jako by ho čzi to tu hwoětko hjewilo, hwoětko nadžije, kotrež čzi poškaže a rosšwětki pucž, kotryž mamy my wšchizny hiečž? Njeje čzi to tač, so ho to pšchi wšchěm njeowjeřelu dyrbišch wjeřelicž, so w našchim ludu tola hiščeže tajkeje mlodžimy! A njedyrbijch to hobotželenje mječ i tymi, kotřiž hačža hibanje a dželo mlodžimy, kotraž ho w ewangeliskich sjeđenčeništwach hromadžuje a kotraž je tola, hdyž hnadž niz hiščeže wšcha a hdyž hnadž niz hiščeže wšchudžom a pšchezo, duzy po pucžu, tačle, kaž tu prajene, služicž kralej Šhrystušej a ludej! —

Sekty.

W „Evangelischer Brüder-Vote“ bē ho něchtón adventiow dla naprašowal. Sežehowaze wotmolwojenje ho jemu tam dawu:

„... Pšched adventistami dyrbinny šhutinje warowacž, a to na šakozni piřma a to dla šrudnych našhonenjow i adventistami. Šluščeja do šektow škazenja, kotrychž škutkowanje do židowšeho šawjedže; dowjeddu čłowjetow i nowoh' pod pšchah šakonja, steja tohodla pódla Piřma, hačž runja čzeja tola Piřmo tač prawje derje šnacž. Wo tym wjele piřacž, njeje drje trjeba, došelž je ho to w tutym šopjenu hižo štačo (Evangelischer Brüder-Vote, Willy Federich). Čžitajče kniřku duchowneho Moderšohna, kotruž wam wóřladč. W nej je prashenje: „Sabbath abo njeđžela“ tač nadrobne rořestajane a to po bibliji, so drje móže i čzeřka šchto pšchecžimw tomu prajicž, — šhiba adventista, kotryž njeje wjazh k powucženju. — Wjeřelenje a džakowanje dyrbi kóždy dženi i nowa to naš byčž, hdyž to tač špominamny na hwojeho krasneho šbožnika, w kotrymž tola woprowdže wšchitko mamy. To wumóženje, kotrež je ho pšches njeho štačo, njetrjeba žaneho wudospolnjenja pšches naš (to njemujžy tola adventistoj hōdneho dnja wucža, red.) To by tež něšchto žalostnje šrudne bylo! Wón je šakonja kónž! Wón je jón dopjelnik. Nawučimny tola bóle a bóle, po šakonju ducha, žiwjenja w Šhrystužu Jesužu ja nim šhodžicž to pošluchnošči, wšchitke daw jemu žiwi byčž, a šawrěimny hwojejei wušchi wšchěm šeharnikam, kotrychž to, čzim bóle ho kónžej bližimny, bywa jich wjazh a wjazh. (1. Tim. 4, 1.)“

Wšchelle i bliska a i daloka.

Evangelisny duchowni šhromadža ho pōndželu, 28. julija dop. 3/410 hodž. w Šerbskim domje k dalšchim rořwucžowanjam w šerbsčijnje. Tuž njech wšchitžy pšchiddu!

Njeđželu, 3. augusta, wopomina žyly našch lud šandžene 10

lēt a wšcho, šchtož hu nam w tutym čažu wšake, wosřebje padnje-nych wulkeje wojny. So by ho tola tutón dženi hwojecžit wšchudžom tač, kaž hebi tola wšcho žada wot jenotliwcho a wot žyřeho luda! So by to tola byl pošutny dženi w pošnym imyřle: Dženi wotwobrocžimy wot wšcheho, šchtož pšchecžimw Bohu a Bóhu nješpodobne, kaž šwětošč, moršotanje, do žyřa hřeřchenje, so ho pšchewobrocžimy k tomu, šchtož Bohu špodobne, haj i Bohu šamemu!

Powitanje noweho wotřeřneho hejtmana jako pšchewdždy konšistorialneje wyřchno'če we Łužicy šta ho šhredu 16. tuteho mēř. pšches Łužiške duchowniřtwu, němške a šerbske, šastupjene pšches šnj. primariuša Šäblerja a šaraja Šädu. Na powitanishe šlowa, w kotrychž ho wosřebje wjeřele dla wušwolenja noweho wotřeřneho hejtmana a pošne dowěrjenje k njemu, kiž je ho jako štatny šastojnik, jako čłowjek a šchewščijan dowěrjenje a pšchihilenje žyřeho Žitawšeho hamškeho hejtmanštwu w pošnej mēře dobył, wupraji, šnješ wotřeřny hejtman wotmolwi, so je jemu wjeřele, hdyž hnadž tež jenož ja krotki čaž, i wodžerjom Łužiške konšistorialneje wyřchno'šče byčž, so wón, kiž móž a žohnowanje šchewščijanštwu je šamšneho našhonenja šnaje, na wotucženju nabožimšeho žiwjenja i žyřej wutrobu džěšberje a so ho wjeřeli, bēdžazej žyřewi služicž, pošhacž, ju špěchowacž a hobotšutkowacž móž, tač daloko hačž budže jemu to móžno, na štrawim natwarženju žiwjeje ludoweje žyřewje. Wosřebje pač čze duchownych we Łužicim wotřeřku podpjeracž pošhacž, pšchetož ja nich je čaž šhutinny a čzeřki a jich šadžerjenje w čažu niřy, jich njelčaze a šnužite pšchětracž a pošhenje, jich šamehošhaprēcž woposłane pšches to, so hu njewucžene, huřto ponižaze dželo na ho wšali, je jeho hnušo, je i poščewščowanjom, haj je špodžiwanjom na nich šladacž dyrbjač. To měšo ho tež šnjeřam duchownym wosjewicž. — Wotym, so bēchu ho hiščeže we wšchelakich žyřewnych naležnoščach rořrēcželi, ho rořžohnowachu i wutrobnymi šbožopšchecžami. A.

Wožada Elfeld pola Auerbacha je hwojatkownu hobotu šapocžala, nowu žyřej twaricž. Pšchicžina je, so wořady industriellnych škajnow na liežbe pšchiběraju. Dowoimny ho tež, so ho tohorunja w Šeršymju pola Wjelecžina nowa žyřej twari. Boli to, tač piřche něchtón k tomule, so nam našche štare Bože domy w mēřtach pšchezo hiščeže njedošahaju, hačž runje wobhdeřštwu tutych mēřtow tež rořče. — A šako: wjeřeli naš to, so w tutym čažu tajke wořady, kotrež hebi šwěřja, šamo nowu žyřej twaricž, hdyž je tu telko, kotřiž šabwšchě wšchu woporniwosčž šwarja a šamruja na te dawki, kotrež huřto došelž njelžu hiščeže niz tač wulke, so niřne wudawki wořady wurunaja!

Bibliške rořwucžowanja ja wšchěch wuhotuja ho tež lētka šako wot wubjeřka ja ludowe miřionštwu, to w šeminarje ja wucžerki mařch džeczi w Łožnizy, a to wot 1. hačž 4. oktobra. Wobdželicž móže ho kóždn. Šamolwicž dyrbi ho pola „Wubjeřka ja ludowe miřionštwu“ w Drjeđžanach, Ferdinandstr. 19, II. — Tole je něšchto wulžy wažne a špomóžne, a to niz našpořleřy ja tyč, kotřiž mēnja, so dyrbja k šektirarjam bēhacž a tam nawučnyčž, kač maja to w bibliji pytačž.

A rořpominanju.

Ša jubilejne lētó ewangelisčich špěwaršlich.

„Ja čžu po pšchikladže pošetow a šarych wótzow žyřewje němške psalmny ja lud čžinicž, to hu duchowne šeršusche, so by Bože šlowo tež w špěwje mjes ludom wotšalo.“ Dr. Marčžin Luther.

Liřtowanje.

M. w Šr. ja 8. po Tr.

M. w Ša. ja 9. po Tr.

Šamolwity redaktor: šaracž W y r g a c ž w Mořacžizach.